

▶ altijd: 'Oke, maar als we allemaal iets doen, hebben ze wel gelijk. Maar ik denk dan veel mensen zeggen dat ook. En misschien "Het lijkt een druppel op een hete plaat."

Operatie of verbannen uit het dorp

waarbij valium in voorraad is, maar waarbij de familie er nadien weer gaat kopen om de voorraad op peil te houden. We zetten een urgentieplaatje klaar met een infuus, maken een reanimatiekar... Op die manier kan iemand die binnengebracht wordt in het ziekenhuis, binnen de twee minuten geholpen worden."

"In het ziekenhuis had een zwangere vrouw met stuipen valium nodig. Dus moest de familie eerst naar de apotheek. En daar was het aanschuiven..."

Samen met een arts, een anesthesist en een verpleegkundige vorm ik een team dat probeert de problemen in de Afrikaanse ziekenhuizen te helpen oplossen. Het is een totaal andere manier van werken - vaak meer toegespitst op het opleiden en coachen van het medisch personeel ter plaatse - maar o zo belangrijk. Tijdens mijn laatste missie werd een vrouw binnengebracht met zwangerschapsstuipen. Die vrouw had valium nodig. Maar dat hebben ze niet in een Afrikaans ziekenhuis. De familie moet dat eerst gaan kopen in de apotheek. Maar bij de apotheek moet je aanschuiven. Het duurde 20 minuten voor we die vrouw eindelijk een ampul valium konden geven! Dat is veel te lang. Met Artsen Zonder Vakantie proberen we de boel anders te organiseren. Hoe kunnen we dit probleem oplossen? We laten hen bijvoorbeeld bekers kopen op de markt, om de medicijnen in te sorteren, en etiketten om de inhoud van de bekers te benoemen. We werken een systeem uit

zouden hebben. Daar niet, bij gebrek aan medische zorgen of de juiste apparatuur. Dat maakt je soms boos en opstandig. Waarom toch? Maar het helpt je niets verder. Je trekt je op aan de dingen die je wel kunt doen. Natuurlijk zijn er momenten waarop ik denk: nu wil ik terug naar huis. Maar op de een of andere manier wil je die mensen niet in de steek laten."

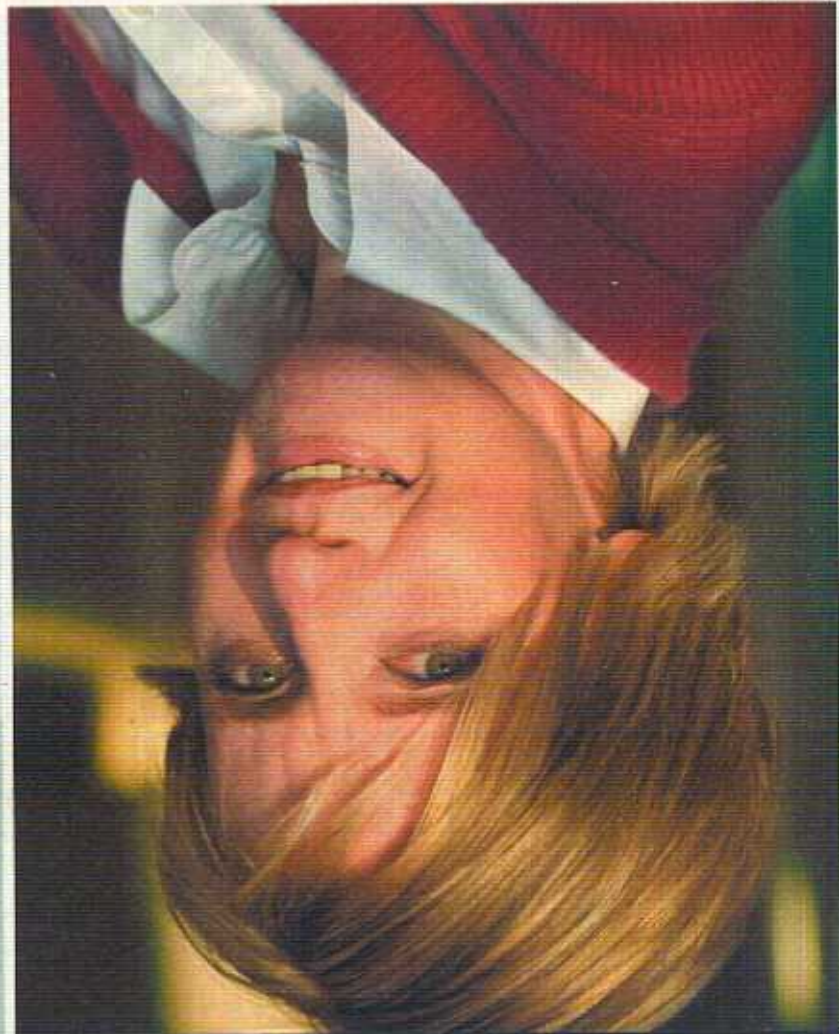
Valium? Niet in voorraad

"Ik woon nu niet meer in Afrika, maar om de zoveel tijd móet ik terug. De formule is anders, maar het idealisme is gebleven."

"De bevallingen in Afrika verschillen niet zoveel van die hier, in België, maar de mogelijkheden zijn er veel beperkter. Er zijn geen echo's, geen doptonen, geen monitors om de duur of de sterkte van een wee te registreren... Je moet gewoon veel meer op je gevoel afgaan en kijken hoe de moeder reageert. De meeste vrouwen bevallen in het dorp waar ze wonen, maar als er iets fout gaat, zijn ze vaak uren onderweg om tot bij het ziekenhuis te raken. Soms is het kindje in hun buik al dood, soms zijn er nog harttonen. Soms probeerden we van alles, maar ging het toch nog mis. Zo herinner ik me dat we ooit zelfs eens een premature baby meegenomen hebben naar ons huisje. Het kindje was doodziek, had hoge koorts en moest gevoed worden via een sonde door de mond. Jan en ik zetten onze wekker om de twee à drie uur. Maar het bleef maar slecht gaan. Toen we zagen dat dat jongetje het niet zou halen, hebben we hem terug naar de mama gebracht. Daar is hij dan in de vroege ochtend gestorven. Ik heb het daar nog altijd moeilijk mee. Hoe een mens dat in die moeilijke omstandigheden volhoudt? Ja, je doet gewoon voort. Je móet ook gewoon voort. Gemid-

Uren onderweg naar het ziekenhuis

deid zagen we één dood kind per dag. Als hier een kindje sterft, staat er een heel hulpteam voor je klaar. Daar moet je het in je eentje zien te redden. Ik heb ook al veel kindjes gezien die het hier wel gehaald

MISSIE
VROUW MET EEN